AUT, XLVI, 2008, p. 124-131

OBSERVAȚII ASUPRA CÂTORVA STUDII DE ONOMASTICĂ LITERARĂ ROMÂNEASCĂ

de

Adriana COSMA

Onomastica literară este un domeniu de graniță între lingvistică şi literatură. Materialul investigat (numele proprii) este cules direct din operele literare, nu pe baza anchetelor de teren, ca în cazul cercetărilor de toponimie sau de antroponimie, şi este analizat cu mijloacele lingvisticii. În general, studiile de onomastică literară focalizează fie o operă, fie un scriitor şi sintetizează observații referitoare la conținutul semantic al numelor, la motivarea folosirii lor în text, la etimologia acestora, la particularitățile fonetice şi grafice, ori aduc precizări de ordin stilistic. De asemenea, numele sunt analizate din punctul de vedere al structurii, fiind „descompuse" în unități minimale (temă, prefix, sufix).

Deşi se consideră că bazele onomasticii literare au fost puse în 1926[1] prin studiul lui Garabet Ibrăileanu, *Numele proprii în opera comică a lui Caragiale*, în România, onomastica literară se face simțită mai cu seamă în cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, când studiile despre numele proprii din operele literare se vor înmulți. Majoritatea acestora se îndreaptă spre analiza antroponimelor din anumite opere în proză, mai rar spre toponime. Nu sunt lăsate la o parte nici operele în versuri sau operele genului dramatic, cu toate că numărul articolelor e mai mic. Constatăm, de asemenea, că autorii studiilor de onomastică literară preferă să abordeze operele literaturii culte, existând totuşi câteva articole care analizează numele proprii din proverbe şi expresii populare, din strigături sau din balade.

O categorie specială de nume proprii sunt cele din expresiile livreşti. Acestea nu au nicio legătură cu numele personajelor sau cu locul acțiunii. Rolul lor în text este de a scoate în evidență erudiția personajului, în fond, erudiția scriitorului şi de a crea o punte de legătură cu cititorul,

[1] Mariana Istrate, *Numele propriu în textul narativ*, Cluj, Ed. Napoca-Star, 2000, p. 15.

BDD-A6416 © 2008 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)

căruia îi sunt cunoscute, expresiile funcționând ca al doilea termen dintr-o comparație.

Fără a avea pretenția exhaustivității, vom încerca să prezentăm studiile şi articolele de onomastică literară, grupându-le după tematica abordată.

La o serie de probleme teoretice cu caracter general caută răspunsuri Augustin Pop (*Obiectivele onomasticii literare* în SO, V, 1990, p. 400-408), Ovidiu Papadima (*Numele personajelor literare, funcție stilistică şi emblemă morală*, în „Revista de istorie şi teorie literară", XXIX, 1980, nr. 4, p. 593-596), Onufrie Vințeler (*Cu privire la studiul onomasticii operelor literare* în SO, 1981, 2, p. 223-232), Carmen Vlad, Emma Tămâian (*Numele propriu în dimensiunea sintactică a textului poetic*, în CL, XXXV, 1990, nr. 2, p. 153-159), I. Funeriu (*Numele proprii din punct de vedere prozodic*, în SO, I, 1976, 92-101), E. Lucaci (*Considerații cu privire la numele proprii în literatura pentru copii, rusă şi română*, în AUB, seria Limbi slave, XIX, 1970, p. 151-157) şi Mihaela Lungu (*Relații de denumire cu privire la antroponimia literară*, comunicare susținută la Cluj la Consfătuirea de Onomastică din 1972).

O altă categorie de articole de onomastică literară vizează în mod precis antroponimele şi toponimele care apar în anumite opere ale câtorva dintre scriitorii români. Tabloul cercetărilor de onomastică literară românească, structurat după apartenența la gen, se prezintă astfel:

- Pentru genul epic: **Ioan Budai-Deleanu**: L. Şerdeanu, *Numele de persoane în **Țiganiada** lui I. Budai-Deleanu* (LR, V, 1956, nr. 1, p. 52-58); Olimpia Berca, *Stilistica antroponimelor în Țiganiada* (SCL, XXXVII, 1986, nr. 5, p. 400-407); **Nicolae Bălcescu**: Al. Cristureanu, *Onomastica operei **Românii subt Mihai Voievod Viteazul*** (*Studii despre Nicolae Bălcescu*, Bucureşti, 1969, p. 167-172); **Costache Negruzzi**: Al. Cristureanu, *Imagini livreşti formate de la nume proprii în opera lui Costache Negruzzi* (în LL, 1969, 21, p. 151-157); **Ion Creangă**: Constantin Boroianu, *Semnificația antroponimului Harap Alb* (în LL, IX, 1965, p. 369-376), reluat fragmentar în *Ion Creangă. Antologie, prefață, tabel cronologic şi bibliografic de C. Ciopraga*, (Bucureşti, 1977, p. 84-92); Ion A. Florea, *Onomastica humuleşteană* (în „Cronica", nr. 23, 1990, p. 8); **I. L. Caragiale**: G. I. Tohăneanu, *Lefter Popescu* (în „Orient latin" serie nouă, XIII, 2008, nr. 1, p. 10-11); **Ion Agârbiceanu**: Al. Cristureanu, *Din onomastica operei [lui Ion Agârbiceanu]* (în „Tribuna", XXVI, 1982, nr. 36, p. 10); **Mihail Sadoveanu**: Victoria Moldovan, *Relația nume – personaj în opera sadoveniană* (în SO, V, 1990, p. 364-373), Marcela Lozbă, *Nume de locuri în opera lui M. Sadoveanu* (în AUI, XXIV, 1978, e., p.63-68); C. Dumitru, *Numele proprii în opera lui Sadoveanu* (în „Buletin Ştiințific Studențesc" Bucureşti, 1972, p. 99-111),

BDD-A6416 © 2008 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)

G. Istrate, *Numele de oameni în opera lui Mihail Sadoveanu* (în „Cronica", V, 1970, p. 11), Pompiliu Marcea, *Numele proprii în opera lui Sadoveanu* (în „Luceafărul", XIX, 1976, nr. 29, p. 3), *Lumea operei lui Sadoveanu* (Bucureşti, Editura Eminescu, 1976), *Umanitatea sadoveniană de la A la Z* (Bucureşti, Editura Eminescu, 1977), Cora Chircă, *Termeni entopici în opera lui Sadoveanu* (în „Buletinul Ştiinţific", 1981, Piteşti, p. 121-127); **Liviu Rebreanu**: Mariana Istrate, *Din onomastica romanului **Ion**, de Liviu Rebreanu* (în SO, V, 1990, p. 346-355); Elena Sandu, *O abordare sociolingvistică a desemnării personajelor în romanul social cu aplicaţie la **Ion** de Liviu Rebreanu* (în LR, XXXVI, 1987, nr. 1, p. 56-63); Gheorghe Popovici, *Semnificaţia numelor proprii în opera lui Liviu Rebreanu* (în „Cercetări de limbă şi literatură", Sibiu, 1981, nr. 1, p. 45-50); **Mateiu Caragiale**: Al. Cristureanu, *Observaţii asupra numelor de persoană din **Craii de Curtea-Veche*** (în StUBB, XV, 1970, nr. 1, p. 87-97); **Calistrat Hogaş**: Gr. Răcariu, *Numele proprii în opera lui Calistrat Hogaş* (în „Lucrări ştiinţifice", V, 1971, Galaţi, p. 581-586); **Marin Preda**: I. T. Stan, *Onomastica romanului **Marele singuratic** de Marin Preda* (în SO, IV, 1987, p. 458-462); **Sorin Titel**: Olimpia Berca, *La relation titre-texte. Sur la prose de Sorin Titel* (în „Caiete de semiotică", Timişoara, 1989); **Mircea Eliade**: Adrian Botez, *Les trois graces*, *Reabilitarea unui arhanghel: **La ţigănci** de Mircea Eliade* (http://luceafarul.wordpress.com/atitudini/recitiri/adrian-botez-les-trois-graces/); Sabina Fânaru, *Numele proprii în nuvela **În curte la Dionis*** (în LL, II, 1994, p. 74); **D. R. Popescu**: Mirela Marin, *Onomastica personajelor lui D. R. Popescu* (http://convorbiri-literare.dntis.ro/MIRELAMARINiul.html); **Marian Popa**: Elena Linţa, *Realitate şi ficţiune în onomastică* (în LR, XXXII, 1983, nr. 2, p. 129-135), **Mircea Horia Simionescu**: Gheorghe Crăciun, *How to do Characters with words* (http://www.observatorcultural.ro/informatiiarticol.phtml); **Fănuş Neagu**, I. T. Stan, *Onomastica în romanul **Îngerul a strigat** de Fănuş Neagu* (în SO, III, 1982, p. 330-350); **Mircea Nedelciu**: Gheorghe Crăciun, *Meteorologie, arheologie şi presiune subacvatică* (http://www.observatorcultural.ro/informatiiarticol).

- Pentru genul liric: **Mihai Eminescu**: G. I. Tohăneanu, *Studii de stilistică eminesciană* (Bucureşti, 1965, p. 113-115); Ştefan Badea, *Numele proprii eminesciene. Observaţii prozodice şi stilistice* (în SCL, XXXVIII, 1987, nr. 5, p. 420-433); Idem, *Numele proprii din poezia lui Mihai Eminescu. Observaţii stilistice* (în LR, XXIV, 1975, nr. 5, p. 437-448); Idem, *Relaţia dintre poezie şi titlu la Mihai Eminescu* (în LR, XXVII, 1972, nr. 173-183), Idem, *Semnificaţia numelor proprii eminesciene* (Bucureşti, Albatros, 1990); Rodica Marian, *Numele proprii în **Luceafărul** lui Mihai Eminescu* (în SO, IV, 1987, p. 446-457); Viorica Florea, *Nume proprii în opera literară a lui Mihai Eminescu* (în LR, XXIII, 1974, nr. 5,

BDD-A6416 © 2008 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)

p. 403-408); **George Coşbuc**: V. Iancu, *Numele proprii în poezia lui Coşbuc* (în SMO, 1969, 45-50); Al. Cristureanu, *Contribuţii la studierea onomasticii operei lui G. Coşbuc* (*Studii despre Coşbuc*, Cluj, 1966, p. 277-293); **Octavian Goga**: Mircea Goga, *Les noms propres dans la poésie lirique d'Octavian Goga* (în StUBB, XXXII, 1987, nr. 2, p. 43-49); **Marin Sorescu**: Marica Pietreanu, *Probleme de onomastică literară. Cu privire la poezia lui Marin Sorescu* (în SO, V, 1980, p. 382-399); **Ion Barbu**: Augustin Pop, *Numele proprii în poezia lui Ion Barbu* (în SO, III, 1982, p. 275-289).

Pentru dramaturgie: **I. L. Caragiale**: Garabet Ibrăileanu, *Numele proprii în opera comică a lui Caragiale* (în „Viaţa Românească", nr. 12, 1926, reluat în *Studii literare*, Bucureşti, Cartea Românească, 1930; *Pagini alese*, II, Bucureşti, ESPLA, 1956, p. 186-201; *Opere* 3, Bucureşti, Ed. Minerva, 1976, p. 246-258, *Studii literare*, Iaşi, Ed. Junimea, 1986, p. 211-223); Al. Cristureanu, *Onomastică şi comedie* (în „Tribuna", 1990, nr. 35, p. 4); **Vasile Alecsandri**: Daiana Felecan, *La signification des noms propres dans les oeuvres des premiers dramaturges roumains de la première moitié du XIXe siècle* (*Actes du XXI ème Congres International de Sciences Onomastiques,* vol. I, Uppsala, 2005).

- Literatură populară: Al. Cristureanu, *Valori stilistice ale numelor unor personaje din basme* („Studii de stilistică, poetică şi semiotică", Cluj-Napoca, I, 1980, p. 60-67); V. M. Ungureanu, *Antroponimia în poezia populară românească* (în SO, 1, 1976, p. 27-34); Idem, *Toponime în expresii şi proverbe* (în SO, III, 1982, p. 351-364); Idem, *Antroponime în expresii şi proverbe* (SO, III, 1982, p. 202-205); Ion Filipciuc, *Numele şi groapa lui Toma Alimoş* („Minerva", 1990, 5, p. 3), Alla Vinţeler, *Onomastica folclorului lipovenesc* (în StUBB, 1974, 1, p. 125-133), Petru Dunca, Ştefan Vişovan, *Din antroponimia folclorului maramureşean* (în SO, IV, 1987, p. 428-437); Ştefan Vişovan, *Din onomastica folclorului maramureşean* (în SO, III, 1982, p. 378-388); Tatiana Maliţa, Edith Tauberg, *Antroponimizarea zoonimelor în basmele populare ruseşti* (în „Culegere de referate", Institutul Politehnic, Bucureşti, 1973, p. 76-78); Maliţa Tatiana, *Observaţii asupra numelor de persoane din basmele ruseşti* (în „Sesiunea ştiinţifică a cadrelor didactice", Institutul de Construcţii, Bucureşti, 1976, p. 225-233).
- Adăugăm două volume dedicate onomasticii literare: Mariana Istrate, *Numele propriu în textul narativ, aspecte ale onomasticii literare* (Cluj, Ed. Napoca-Star, 200), Norbert A. Poruciuc, *The status of anthroponyms in 20th century romanian and english fiction* (Iaşi, Casa Editorială Demiurg, 2005).

O primă constatare care se impune e aceea că cercetările de onomastică literară nu au urmat o linie directoare, fiecare dintre autorii

BDD-A6416 © 2008 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)

studiilor de onomastică literară alegând scriitorul care i s-a părut mai accesibil sau mai interesant în ceea ce priveşte materialul onomastic. Astfel, constatăm că uneori mai mulţi lingvişti analizează aceeaşi operă (L. Şerdeanu şi Olimpia Berca, *Ţiganiada*) sau lucrările aceluiaşi autor (Victoria Moldovan, Marcela Lozbă, C. Dumitru, G. Istrate, Pompiliu Marcea cercetează numele de locuri sau numele personajelor din operele sadoveniene).

O altă observaţie este că fiecare articol acordă importanţă diferită aspectelor de onomastică literară, unele dintre acestea, mai puţin inspirate, se reduc doar la inventarierea numelor proprii cu citate semnificative pentru a arăta cui aparţin numele şi ce calitate au personajele respective (de exemplu, I. T. Stan, după o scurtă introducere, practic, face doar un inventar al numelor din romanele *Îngerul a strigat* şi *Marele singuratic*, clasificându-le în două serii: toponime cu subdiviziunile cunoscute, macrotoponime şi microtoponime, şi antroponime, subclasificate după origine, informaţia suplimentară pe care o aduc şi după elementele componente).

Remarcăm, de asemenea, că articolele lui V. Iancu, Mircea Goga şi Ştefan Badea (1975), au o structură asemănătoare, aspect motivat de ultimii doi prin necesitatea de a puncta aceeaşi problematică la cei trei poeţi români: George Coşbuc, Mihai Eminescu şi Octavian Goga, în vederea unor eventuale studii comparative. Astfel, cei trei fac mai întâi o statistică a numelor proprii, indicând numărul acestora, proporţia pe care o reprezintă ele din totalul cuvintelor folosite de autor, numărul ocurenţelor, eventualele variante şi motivarea lor, lista celor mai frecvente 10 nume proprii. Cea de-a doua parte a studiului e dedicată problemelor de fonologie şi gramatică, cele trei studii încheindu-se cu observaţii de ordin stilistic despre originea numelor, scopul folosirii acestora, tipologia şi trecerea lor din clasa numelor comune în cea a numelor proprii prin scrierea cu majusculă sau, invers, prin adăugarea articolului nehotărât cu rol de generalizare ori prin crearea unor forme de plural cu acelaşi scop. Ulterior (în alte articole), Ştefan Badea va reveni cu informaţii suplimentare, arătând că la Eminescu numele proprii se găsesc, de regulă, la final de vers, în poziţie accentuată şi că uneori există corespondenţe semantice între numele propriu şi cuvântul cu care rimează, ceea ce îl face pe autor să vorbească despre o funcţie stilistică a rimei.

Dacă stabilirea numărului de ocurenţe pe care un nume le are într-o operă şi procentul pe care îl reprezintă numele proprii din totalul cuvintelor folosite de autor este posibil de aflat, deşi cu mare trudă, pentru opera în versuri, în proză şi dramaturgie acest lucru se dovedeşte extrem de dificil şi, la urma urmei, irelevant. De aceea, autorii studiilor de onomastică a prozei se mulţumesc să inventarieze, acolo unde este posibil, variantele pe

BDD-A6416 © 2008 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)

care le-a folosit prozatorul înainte de redactarea finală. Astfel, grație lui Niculae Gheran[2] şi Valeriei Dumitrescu, Mariana Istrate notează şi analizează variantele pe care Liviu Rebreanu le-a folosit pentru a-şi numi personajele[3]: *Dumitru Zănoagă, Ion Zănoagă, Ion Pintea,* în final, *Ion Pop al Glanetaşului*; *Alexandru Vărgariu*, *Paul Baciu*, apoi, *Vasile Baciu* etc., notând şi mărturiile scriitorului despre numele folosite.

La fel va proceda şi Victoria Moldovan când analizează numele personajelor din opera lui Sadoveanu, consemnând şi ea reflecțiile scriitorului despre numele folosite, arătând de unde şi-a luat Sadoveanu numele pentru personajele sale. Autoarea va extrage şi câteva citate semnificative în care personajele fac observații despre numele proprii, remarcând că Sadoveanu manifestă un interes deosebit pentru tot ce are legătură cu numele propriu. Acelaşi lucru îl constată şi Marcela Lozbă, care demonstrează că Sadoveanu e interesat de numele de locuri deosebite, care trimit la întâmplări din vechime. În călătoriile sale, autorul a notat o serie de nume sonore, pe care mai târziu le-a folosit în operă. Pentru unele a creat întâmplări care să le justifice, iar față de semnificația altora s-a îndoit. Specific la Sadoveanu e surprinderea unor practici străvechi de acordarea a numelui sau de schimbare a lui în scopul influențării destinului, «păcălirii» unei boli şi vindecării miraculoase, ca în romanul *Baltagul* (Lui Nechifor Lipan, numele adevărat şi tainic i-a fost schimbat la vârsta de patru ani, din Gheorghiță în Nechifor, pentru „ca să nu-l mai cunoască bolile şi moartea”, dar fiul lui îl va moşteni, numindu-se Gheorghiță).

Trebuie să adăugăm că practica atribuirii numelor, de unde şi cum le selectează, dacă le menține sau nu din etapa de creație până în etapa finală, variantele cu care un personaj a fost numit şi încercarea de motivare a formei finale, eventual, motivarea autorului sau a personajelor e reperabilă într-o măsură mai mică sau mai mare şi în studiile altor autori, doar că pentru o informație completă şi complexă e nevoie de o serie de documente din „laboratorul de creație” al scriitorului şi că, în multe cazuri, aceste documente s-au pierdut sau nu au fost păstrate. Acest lucru arată că prozatorii sunt interesați de semnificația numelor şi de legătura dintre semnificant şi semnificat, majoritatea autorilor de studii constatând că scriitorii caută nume sonore atât pentru a denumi locurile în care se petrece acțiunea, cât şi pentru a-şi boteza personajele cu nume cât mai expresive, urmărind să fie o concordanță între ceea ce exprimă numele propriu şi

[2] Vezi Liviu Rebreanu, *Opere*, 4 [Text ales şi stabilit, note, comentarii şi variante editoriale de Niculae Gheran. *Addenda* şi variante manuscrise de Valeria Dumitrescu], Bucureşti, 1970.

[3] Vezi şi Tiberiu Rebreanu, *Prototipuri de personaje din romanul* ***Ion***, în „Steaua”, XI, 1960, nr. 12, p. 72-91.

BDD-A6416 © 2008 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)

caracterul acestora. Asupra acestui procedeu atrag atenția Lidia Şerdeanu şi Olimpia Berca, arătând că în *Țiganiada* există două categorii de personaje numite diferit: eroii poemului, cei care iau parte la acțiune şi comentatorii acțiunii. Olimpia Berca remarcă un lucru interesant şi anume faptul că funcția personajelor din text le determină acestora numele. Acest lucru o face pe autoare să vorbească de un *uzaj poetic* al numelor şi de un *uzaj dramatic* al acestora. Eroii poemei au nume din antroponimia curentă şi, atunci când numele nu aduce o informație suplimentară despre purtător, ca în cazul lui *Vlad*, acesta păstrează doar funcția de desemnare. În aceste situații se întâmplă frecvent să-i fie adăugat numelui un determinant sau să se facă în text un comentariu despre purtător. O serie de nume însă purtate de țigani se comportă ca semne motivate la nivel sonor şi semantic; unele, prin repetiția unui sunet au aspect onomatopeic, altele pot fi uşor asociate cu alte cuvinte purtătoare de sens. Din punct de vedere semantic, acestea aduc informații despre aspectul fizic, trăsături morale, vârstă, statut social, toate arătând caracteristici ale gloatei țigăneşti. Există o serie de porecle metafore, iar alte porecle provin de la nume de plante sau de animale, creând senzația de caricatural. Aşa cum remarcă autoarea, în acest caz, numele suplineşte ce nu realizează eposul. Comparându-l pe Ioan Budai-Deleanu cu Vasile Alecsandri, Lidia Şerdeanu arată că în ceea ce priveşte tehnica numirii personajelor, scriitorul ardelean îi este superior. Deşi cei doi folosesc nume transparente, care funcționează ca o etichetă, Budai-Deleanu le nuanțează, opacizându-le (fiindcă le derivă cu sufixe specifice epocii de la teme greceşti sau latineşti, scoțând în evidență în acest fel tendința intelectualilor de a purta alte nume decât cele vulgare, la modă fiind, în epocă, cele de origine greacă).

Discuții legate de numele transparente sau de asocieri nefortuite dintre numele personajulor şi caracterul lor, precum şi efectele comice, ironice care derivă din aceste apropieri găsim şi la Daiana Felecan, care constată că procedeul reducerii personajului la o simplă trăsătură de caracter exprimată prin numele propriu este frecvent la dramaturgii din prima jumătate a secolului al XIX-lea. În ce ne priveşte, considerăm că este un procedeu universal, care caracterizează etapa de început a literaturii unui popor.

Sentimentele cititorului față de personaje pot fi influențate prin nume expresive stilistic. O serie de observații stilistice face Al. Cristureanu în legătură cu numele personajelor lui Mateiu Caragiale. Acesta arată că scriitorul nu este indiferent la sensul inițial pe care l-a avut numele propriu şi că, deşi nu mai e transparent, o serie de determinanți ai numelui care apar în context nu fac decât să reia sensul etimologic. Totuşi, uneori Al. Cristureanu nu e departe de a propune etimologii populare (vezi *Pirgu*, pe care, deşi conştient că nu îl poate justifica corespunzător, îl apropie de

BDD-A6416 © 2008 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)

Pîrci). Al. Cristureanu are meritul de a se referi la titlu, pe care îl explică în raport cu conținutul romanului. Ample observații în legătură cu numele textelor fac şi lingviştii care abordează onomastica poeziei (vezi ,în acest sens, Marica Pietreanu).

Definirea unui topos, prin plasarea acțiunii într-un spațiu familiar cititorului, datorită folosirii unor toponime cunoscute, reperabile în realitate duce la impresia de precizie şi autentic, impresie accentuată de folosirea numărului mare de microtoponime. Aceasta este o caracteristică a prozatorilor realişti, care surprinde cititorul poeziei lui Marin Sorescu. Folosind peste 1000 de antroponime, după cum afirmă Marica Pietreanu în studiul citat, Marin Sorescu evocă în ciclul *La lilieci* o mulțime de persoane din satul natal, ale căror nume sunt extrem de expresive. Pe lângă valoarea gnoseologică, aceste nume frapează cititorul prin sonoritatea lor. Sunt nume autentice care reflectă sistemul popular de denominație. Sensul celor peste 50 de porecle se dezvăluie cititorului fie prin intervenția unui personaj care lămureşte enigma, fie din context.

În opoziție cu scriitorii realişti, care preferă numele autentice sau reperabile, Elena Lința îl include pe Marin Popa, care preferă numele inventate. Acesta foloseşte în romanul fantastic *Podul aerian* un număr extrem de mare de nume de familie nereperabile în inventarul onomastic, obținute prin derivare cu sufixe pentru a da impresia că acestea există şi în realitate. Autorul mizează în acest caz pe o obişnuință a cititorului în receptarea numelor proprii.

În concluzie, constatăm că numele proprii din operele literare i-au interesat pe lingviști, care le-au studiat din diverse perspective, fără să existe o unitate între aceste abordări şi fără a epuiza subiectul, operele literare rămânând un câmp deschis cercetărilor de onomastică literară.

CONSIDERATIONS SUR QUELQUES ETUDES D'ONOMASTIQUE LITTERAIRE ROUMAINE

(Résumé)

L'onomastique littéraire roumaine s'est enrichie pendant la deuxième moitié du XX-ème siècle de plusieurs études qui ont essayé à surprendre les caractéristiques des noms propres utilisés par les écrivains. Sans être exhaustifs, nous avons essayé en début de l'article de répertorier les études d'onomastique littéraire roumaine. Dans la deuxième partie nous avons synthétisé les principales remarques que les linguistes ont faites quant à la spécificité des noms propres utilisés par certains écrivains.

BDD-A6416 © 2008 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-03 13:56:38 UTC)